

Sygn. akt I Ca 209/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Iwona Podwójniak

Sędziowie SO Elżbieta Zalewska-Statuch

SO Joanna Składowska

Protokolant stażysta Magdalena Kierniakiewicz

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2015 roku w Sieradzu

na rozprawie sprawy

z powództwa Syndyka Masy Upadłości Spółdzielni (...)

w upadłości likwidacyjnej w S.

przeciwko Gminie S.

o zapłatę

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu

z dnia 7 maja 2015 roku, sygnatura akt I C 132/15

- 1) zmienia zaskarżony wyrok w całości i powództwo oddala;
- 2) zasądza od powoda Syndyka Masy Upadłości Spółdzielni (...) w upadłości likwidacyjnej w S. na rzecz pozwanego Gminy S. kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) złotych z tytułu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji;
- 3) zasądza od powoda Syndyka Masy Upadłości Spółdzielni (...) w upadłości likwidacyjnej w S. na rzecz pozwanego Gminy S. kwotę 1.669 (jeden tysiące sześćset sześćdziesiąt dziewięć) złotych z tytułu zwrotu opłaty od apelacji oraz kwotę 1.800 (jeden tysiące osiemset) złotych z tytułu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji.

Sygn. akt I Ca 209/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 maja 2015 roku Sąd Rejonowy w Wieluniu w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości Spółdzielni (...) w upadłości likwidacyjnej

w S. przeciwko Gminie S. o zapłatę zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwoty: 33.361,30 zł z ustawowymi odsetkami naliczanymi od kwot: 6.672,26 zł od dnia 15 lutego 2013 r. do dnia zapłaty, 6.672,26 zł od dnia 08 maja 2013 r. do dnia zapłaty, 6.672,26 zł od dnia 08 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty, 6.672,26 zł od dnia 08 listopada 2013 r. do dnia zapłaty, 6.672,26 zł od dnia 08 lutego 2014 r. do dnia zapłaty oraz 1.692 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W pozostałej części Sąd oddalił powództwo, a ponadto zniósł wzajemnie między stronami koszty zastępstwa prawnego.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach

i wnioskach:

Spółdzielnia (...) w upadłości likwidacyjnej w S. posiada zakładową oczyszczalnię ścieków. Pozwana Gmina S. zawierała ze Spółdzielnią umowy o oczyszczanie ścieków. Ostatnia umowa zawarta została w dniu 14 czerwca 1996 r., zmieniona aneksem z 2010 r. W 2011 r. Syndyk Masy Upadłości Spółdzielni w związku ze stratą, jaką przynosiła działalność oczyszczalni odstąpił od umowy i ustalił nowe warunki umowy za oczyszczanie ścieków ze stawką 5,50 zł za 1 m³ dla dostawców ścieków komunalnych, przesyłając pozwanej projekt nowej umowy z dnia 16 lipca 2011 r. Gmina odmówiła podpisania umowy, ale nadal dostarczała ścieki do zakładowej oczyszczalni, uiszczając stawkę 3,75 zł, wynikającą z uchwały Rady Gminy S. z dnia 30 listopada 2011 r.

Powód obciążył pozwaną według ustalonej przez siebie stawki 5,50 zł za oczyszczenie 1 m³ ścieków i przesłał faktury do zapłaty, które pozwana zwróciła odmawiając zapłaty. Pismem z dnia 09 marca 2012 r. Gmina poinformowała syndyka, że zgodnie z uchwałą Rady Gminy stawka obowiązująca za oczyszczanie ścieków wynosi 3,75 zł za 1 m³. W związku z tym syndyk domagał się wyjaśnienia, na jakiej podstawie Rada Gminy ustala stawki dla oczyszczalni zakładowej.

W sprawie o zapłatę należności według zmienionej stawki 5,50 zł za miesiące luty i listopad 2011 r. oraz luty 2012 r. toczył się między stronami proces przed tutejszym Sądem oraz Sądem Okręgowym w Sieradzu, jako odwoławczym (sygn. akt. I C 478/12, I Ca 209/13). Oba Sądy uznały, co do zasady roszczenia Syndyka za uzasadnione. W wydanej w tej sprawie opinii pisemnej i ustnej biegły sądowy z zakresu rachunkowości J. K. uznał, iż stawka 5,50 zł za wykonaną usługę oczyszczania ścieków ma swoje ekonomiczne uzasadnienie.

Należności z kolejnych faktur z 2012r., 2013r. i 2014r., złożonych do pozwu

w niniejszej sprawie, zostały zapłacone przez pozwaną w części, wg stawki 3,75 zł niższej niż ustalona przez Spółdzielnię na kwotę 5,50 zł. W pozostałym zakresie Gmina odmówiła zapłaty.

Zdaniem Sądu Rejonowego okoliczności faktyczne niniejszej sprawy pozwalają na stwierdzenie, iż strony łączyła dorozumiana umowa o odprowadzanie ścieków, wynikająca z sytuacji, w jakiej znalazła się pozwana Gmina S., zmuszona do odprowadzania ścieków komunalnych do oczyszczalni należącej powoda.

Powołując się na stanowisko Sądu Najwyższego, Sąd pierwszej instancji stwierdził, że umowę w przedmiocie odprowadzania ścieków należy zaliczyć do umów o świadczenie usług, do których - zgodnie z art. 750 k.c. - stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu.

Następnie Sąd zwrócił szczególną uwagę na art. 735 k.c. w związku z art. 750 k.c. dotyczący wynagrodzenia za wykonaną usługę.

W świetle dokonanych ustaleń i powyższych rozważań Sąd uznał roszczenie powoda uzasadnione co do zasady, jak i w zakresie przyjętej stawki 5,50 zł za 1m³ oczyszczania ścieków. Sąd zaznaczył, że twierdzenia powoda co do zasadności ekonomicznej przyjętej stawki zostały bowiem poparte szeroko uzasadnionym stanowiskiem wyrażonym przez specjalistę z zakresu rachunkowości w sprawie o sygn. akt I C 478/12, poprzedzonym szczegółową analizą działalności gospodarczej syndyka w zakresie oczyszczenia ścieków.

Na podstawie art. 734 i 735 w związku z art. 750 k.c. Sąd uwzględnił powództwo w zakresie kwoty 33 361,30 zł wraz z odsetkami ustawowymi naliczanymi od kwot 6 672,26 zł za okresy od dnia 15 lutego 2013 r., 8 maja 2013 r., 8 sierpnia 2013 r., 8 listopada 2013 r., 8 lutego 2014 r. do dnia zapłaty. Żądanie odsetek od wskazanych dat zdaniem Sądu wynika z upływu terminów płatności określanych w fakturach przesyłanych pozwanej, co ma uzasadnienie w treści art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 476 k.c.

Sąd żądanie zapłaty kwoty 34 314,73 zł, wynikającej z faktury VAT nr (...), której termin płatności upływał w dniu 13 listopada 2012 r. oddalił, ponieważ roszczenie powoda w tym zakresie uległo przedawnieniu na podstawie art. 751 pkt 1) k.c. W ocenie Sądu powód w rozumieniu tego przepisu jest podmiotem, który stale lub w zakresie działalności przedsiębiorstwa trudni się czynnościami danego rodzaju. Jak wynika z okoliczności sprawy powód od lat oczyszcza ścieki komunalne, czyni to w sposób powtarzalny i to zajęcie stanowi część jego dochodów. W ocenie Sądu czynność ta jest prowadzona w ramach wykonywanej przez powoda działalności gospodarczej i jest zorganizowana pod względem urządzeń i obiektów oraz pod względem finansowym. Wobec powyższego, przyjmując, iż zgodnie z art. 751 pkt 1) k.c. termin przedawnienia roszczeń o wynagrodzenie za wykonanie usługi jest dwuletni, licząc od chwili wymagalności, roszczenie o zapłatę kwoty 34 314,73 zł, wymagalnej z dniem 13 listopada 2012 r. uległo przedawnieniu w dniu 13 listopada 2014 r. Wniesienie powództwa w niniejszej sprawie w dniu 05 lutego 2015 r. nastąpiło już po upływie okresu przedawnienia. Sąd dodał, że brak jest podstaw do przyjęcia, by Gmina kiedykolwiek uznała roszczenie o zapłatę tej części faktury.

O kosztach procesu między stronami Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się powód, zaskarżając orzeczenie co do pkt. 1. i 2. Przedmiotowemu rozstrzygnięciu zarzucił naruszenie:

- art. 750 k.c., wynikające z przyjęcia, że łącząca strony umowa nie jest umową regulowaną innymi przepisami, a w konsekwencji przyjęcie, że do terminów przedawnienia stosuje się

art. 751 k.c., podczas gdy umowa łącząca powoda i pozwanego jest umową nazwaną, regulowaną przez przepisy ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym oczyszczaniu ścieków,

- art. 233 k.p.c. wynikające z zaniechania ustalenia - na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego - jakiego rodzaju umowa łączy powoda i pozwanego,

- art. 328 § 2 k.p.c., wynikające z nieprawidłowego wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz powołania się na przepisy prawne, które w niniejszej sprawie nie mogą mieć zastosowania.

Stawiając te zarzuty, skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez zasądzenie również kwoty 34314,73 zł oraz kosztów postępowania, a ponadto o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego - w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Apelację od powyższego wyroku wniosła także pozwana, która zaskarżyła orzeczenie co do pkt. 1. i 3. Przedmiotowemu rozstrzygnięciu zarzuciła naruszenie:

- art. 278 k.p.c. poprzez niezastosowanie i ustalenie okoliczności wymagających wiadomości specjalnych - kosztów oczyszczania ścieków z pominięciem dowodu z opinii biegłego;

- art. 235 k.p.c. poprzez niezastosowanie i dopuszczenie dowodu z opinii biegłego przeprowadzonego w innym postępowaniu;

- art. 120 k.c. w związku z art. 455 k.c. poprzez niezastosowanie i przyjęcie jako początkowej daty biegu terminu przedawnienia innej niż dzień w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie;

- art. 233 § 1 k.p.c. - sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, nierozważenie w sposób wszechstronny materiału dowodowego i przekroczenie przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów w wyniku ustalenia, iż bieg terminu przedawnienia należności dochodzonej pozwem należy liczyć od daty płatności wskazanej na fakturze, a nie od dnia w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie (dacie wykonania świadczenia), a zobowiązanie nie jest zobowiązaniem bezterminowym;

- art. 233 § 1 k.p.c. - sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, nierozważenie w sposób wszechstronny materiału dowodowego i przekroczenie przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów w wyniku ustalenia, że powód dostarczył pozwanej faktury przed wytoczeniem niniejszego powództwa;

- art. 455 w zw. z art. 481 k.c. poprzez niezastosowanie i przyjęcie jako początkowej daty liczenia odsetek innej daty niż niezwłocznie po wezwaniu do spełnienia świadczenia.

W konkluzji apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na rzecz pozwanej od powoda zwrotu kosztów postępowania i zastępstwa procesowego w pierwszej i drugiej instancji według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie. Natomiast apelacja strony pozwanej okazała się zasadna w całości, choć nie wszystkie argumenty zasługiwały na podzielenie.

Co do zasady Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego w Wieluniu dotyczące oceny łączącego strony stosunku jako dorozumianej umowy o odprowadzanie ścieków, zawartej per facta concludentia do której należy odpowiednio stosować przepisy o zleceniu, terminu przedawnienia roszczenia o wynagrodzenie - bez potrzeby ponownego powtarzania zawartej w uzasadnieniu argumentacji i tego że stronie powodowej w okolicznościach sprawy należne było wynagrodzenie za oczyszczanie ścieków odprowadzanych przez pozwaną.

Jednakże spór w sprawie ogniskował się wokół zagadnienia czy w przypadku braku obowiązującej strony taryfy, określającej ceny i stawki opłat za odprowadzanie ścieków otrzymanych przez powoda od pozwanej Gminy przyjęta przez powoda stawka 5,5 zł za m³ za okres od 1 stycznia 2012 roku do 31 grudnia 2013 roku odpowiada wykonanej pracy w rozumieniu art. 735 § 2 kc w związku z art. 750 kc.

Przyjęcie przez Sąd Rejonowy tego ustalenia za udowodnione wymagało przedstawienia przez stronę powodową kalkulacji tej stawki za okres dochodzony pozwem w oparciu o wysokość rzeczywiście poniesionych kosztów, ewentualnie rozważenia złożenia wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wysokości należnego wynagrodzenia jako czynności wymagającej wiadomości specjalnych.

Tymczasem takich dowodów strona powodowa nie zaoferowała, a oparcie się za powodem przez Sąd Rejonowy na stawce 5,5 zł za m³, jako stawce ustalonej przez Sąd Okręgowy w Sieradzu w sprawie I Ca 209/13 i obowiązującej strony na przyszłość - było nieuprawnione, ponieważ dotyczyło ustalenia wysokości należnego stronie powodowej wynagrodzenia wyłącznie za okres od 1 lipca 2011 roku do 31 grudnia 2011 roku a nie za luty i listopad 2011 roku oraz luty 2012 roku jak błędnie Sąd Rejonowy przyjął. Stawka została ustalona na podstawie opinii biegłego w oparciu o przedstawioną przez stronę powodową kalkulację rzeczywistych kosztów funkcjonowania oczyszczalni tylko w tym okresie, w tym m.in. w oparciu o koszty bezpośredniego i pośredniego funkcjonowania oczyszczalni i ilości ścieków przyjętych od pozwanej (opinia k. 149-199 akta sprawy I Ca 209/13 Sądu Okręgowego w Sieradzu).

Aby stawka ta obowiązywała pozwaną na przyszłość od 1 stycznia 2012 roku rzeczą powoda było wykazanie, że została ona ustalona zgodnie z § 6 pkt 6 i § 13 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 marca 2002 roku w sprawie określania taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie

w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków (Dz. U. Nr 26, poz. 257) lub że stawka ta została przyjęta przez pozwaną Gminę - czemu przeczy już sama treść pozwu i odwołanie się do okoliczności regulowania przez pozwaną stawki w wysokości tożsamej do stawki z wypowiedzianej przez powoda umowy z 14 czerwca 1996 roku, tj. 3,75 zł za m³ oraz złożona przez Gminę odpowiedź na pozew.

Błędny jest również pogląd strony powodowej, że zapłata długu wynikającego z tytułu egzekucyjnego ze sprawy I Ca 209/13 Sądu Okręgowego w Sieradzu nosi cechy uznania długu.

Sąd Okręgowy wskazuje, iż w judykaturze i orzecznictwie przyjmuje się, że uznanie roszczenia może być dokonane w trzech różnych formach: jako uznanie właściwe, ugoda i uznanie niewłaściwe. Pierwsze stanowi nieuregulowaną odrębnie umowę ustalającą co do zasady i zakresu istnienie albo nieistnienie jakiegoś stosunku prawnego. Umowa uznania nie jest regulowana prawnie, jednak jej dopuszczalność wynika z zasady swobody umów. Kluczowe znaczenie dla tej postaci uznania ma oświadczenie woli zobowiązanego, w którym potwierdza on istnienie swojego obowiązku i zobowiązuje się do jego realizacji. Obowiązek świadczenia wynika więc nadal z pierwotnego tytułu. Ugoda stanowi także umowę, z tym, iż jest to umowa uregulowana i różni się od uznania właściwego tym, że samo istnienie lub nieistnienie stosunku prawnego nie jest kwestionowane, a istnieje jedynie niepewność co do roszczeń wynikających z tego stosunku (art. 917-918 k.c.). Wreszcie, trzecią formą jest tzw. uznanie niewłaściwe, które można określić jako przyznanie przez dłużnika wobec wierzyciela istnienia długu. Jest ono oświadczeniem wiedzy zobowiązanego, wyrazem jego świadomości istnienia skierowanego przeciwko niemu roszczenia (vide: uchwała Sądu Najwyższego w składzie siedmiu sędziów z dnia 30 grudnia 1964 r., III PO 35/64, OSNC 1965/6/90; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 czerwca 2005 r., I ACa 171/05, LEX nr 164613; „Kodeks cywilny. Komentarz” pod red. E. Gniewka, P. Michnikowskiego, wyd. 5, C.H. Beck). Skutek materialny uznania długu ogranicza się do przerwania biegu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.), zaś procesowy - następuje co najwyżej w sferze dowodowej, tj. dłużnik, który uznał dług, musi w procesie wykazać jego nieistnienie. W żadnym razie nie można więc przyjąć, że akceptacja działającej czynności i uznanie długu legalizują tę czynność (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 6 października 2010 r., I ACa 992/10, LEX nr 685290). Uznanie nie stoi na przeszkodzie wykazaniu, że zobowiązanie w ogóle nawet nie istniało (vide: „Komentarz do Kodeksu cywilnego. Księga pierwsza. Część ogólna” S. Dmowski, S. Rudnicki, LexisNexis wyd. 9, str. 538). Ponadto w polskim prawie cywilnym uznanie właściwe bądź niewłaściwe nie ma charakteru konstytutywnego, którego zamierzonym celem byłoby ukonstytuowanie nowej więzi prawnej o charakterze abstrakcyjnym. Tytułem prawnym pozostaje zawsze dług podstawowy. Dłużnik może zawsze kwestionować powstanie lub dalsze istnienie zobowiązania, gdyż uznanie długu w jakiegokolwiek formie nie zamyka dłużnikowi drogi do podnoszenia zarzutów przeciwko istnieniu lub wysokości wierzytelności.

Konkludując wskazać należy, iż zapłata należności objętej tytułem egzekucyjnym nie ma nic wspólnego z procesową aprobatą należności wynikających z faktur i zamiarem rozliczenia z strony pozwanej z powodem, gdyż nie zawiera elementu dobrowolności i samodzielności.

Z tego względu nie mogła liczyć na aprobatę argumentacja powoda, że pozwana poprzez zapłatę długu ze sprawy I Ca 209/13 Sądu Okręgowego w Sieradzu uznała roszczenie dochodzone w tej sprawie.

Mając na uwadze powyższe należało się zgodzić ze stroną pozwaną, iż przyjęcie przez Sąd Rejonowy stawki 5,50 zł za m³ odprowadzanych ścieków w okresie od 1 stycznia 2012 roku do 31 grudnia 2013 roku nastąpiło w sposób zupełnie dowolny i z uchybieniem przepisowi art. 235 kpc, ponieważ w sytuacji w której przeciwnik powołuje się na opinię biegłego sądowego z innej sprawy ten dowód należy traktować wyłącznie jako część argumentacji faktycznej i prawnej przytaczanej przez stronę bez konsekwencji w zakresie uznania jej za materiał dowodowy, stanowiący podstawę ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie.

Opinia sporządzona w innej sprawie nie posiada bowiem waloru dowodu z opinii w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c., lecz wobec przyjęcia jej przez Sąd do akt, ma znaczenie wyjaśnienia stanowiącego poparcie stanowiska strony, z uwzględnieniem wiadomości specjalnych.

Skoro pozwana kwestionowała tę opinię ze względów merytorycznych jako nieprzydatną do rozstrzygnięcia, gdyż dotyczyła innego okresu rozliczeniowego oraz jako obejście zasady bezpośredniości to nie powinna być ona dopuszczona w sprawie jako dowód prywatny, natomiast mogła stanowić podstawę rozważenia potrzeby ponownego powołania biegłego na okoliczność wysokości należnego powodce wynagrodzenia za okres objęty tym pozwem lub przesłuchania jej autora, jako biegłego celem zapewnienia stronom możliwości wyjaśnienia ewentualnych wątpliwości co do treści i wniosków przeprowadzonego dowodu dla potrzeb tej sprawy.

Wobec powyższego wnioski opinii i pogląd biegłego J. K. ze sprawy I Ca 209/13 Sądu Okręgowego w Sieradzu nie mogły podlegać ocenie Sądu Rejonowego w Wieluniu, jako pozostające poza materiałem dowodowym. Waler opinii biegłego posiada wyłącznie opinia sporządzona na zlecenie sądu przez osobę przez niego wyznaczoną, bowiem to postanowienie o przeprowadzeniu dowodu wydane stosownie do art. 236 k.p.c. i art. 278 § 1 k.p.c. nadaje opinii wskazanego w nim eksperta w danej dziedzinie charakter dowodu z opinii biegłego.

Sąd I instancji dopuścił się zatem zarzucanego w oparciu o art. 233 § 1 kpc błędu w ustaleniach faktycznych, albowiem nie mógł w sposób prawidłowy czynić ustaleń, że powodowi za okres od 1 stycznia 2012 roku do 31 grudnia 2013 roku należy się wynagrodzenie za 1 m³ ścieków na poziomie 5,50 zł.

Tym samym należało przyjąć, że powód nie przedstawił materiału procesowego, który pozwalałby na przyjęcie, że wysokość dochodzonego przez niego wynagrodzenia jest usprawiedliwiona okolicznościami tej sprawy - co na podstawie art. 386 § 1 kpc skutkowało zmianą przez sąd drugiej instancji zaskarżonego orzeczenia w części uwzględniającej żądania pozwu poprzez ich oddalenie.

Wobec oddalenia powództwa w ostatecznym kształcie w całości zbędnym jest rozważanie prawidłowości zastosowania przepisów art. 120 kc w związku z art. 455 kc oraz art. 455 kc w związku z art. 481 kc co do przyjętej przez Sąd Rejonowy początkowej daty biegu terminu przedawnienia i liczenia odsetek ustawowych.

Uwadze Sądu Rejonowego uszło także, iż powód fakturami VAT nr (...) (k. 22) i nr 8 (k. 21) dochodził podwójnej należności za miesiąc październik 2013 roku, jednakże wobec oddalenia powództwa w całości z uwagi na niewykazanie prawidłowości przyjętej stawki wynagrodzenia za m³ odprowadzanych ścieków okoliczność ta pozostawała bez znaczenia prawnego dla prawidłowości rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym tę sprawę nie znalazł natomiast podstaw do zastępowania w postępowaniu apelacyjnym inicjatywy dowodowej pełnomocnika powoda poprzez dopuszczanie z urzędu jakichkolwiek dowodów, gdyż właściwa interpretacja przepisów art. 6 kc i art. 232 kpc nakazuje przyjąć, że dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem, a nie obowiązkiem sądu. To strona reprezentowana przez fachowego pełnomocnika, a nie sąd odpowiada za wynik postępowania dowodowego. Także pouczenia w zakresie konkretnych dowodów, zwłaszcza strony reprezentowanej profesjonalnie, nie są obowiązkiem sądu. (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r. II UKN 244/98 OSNAPiUS 1999 nr 20 poz. 664, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 września 1999 r. II CKN 269/99 Prok. i Pr 2000 Nr 2 poz. 27). Sąd Okręgowy miał również na uwadze, iż powołanie z urzędu dowodu w toku apelacji mogło być korzystne dla powoda, ale zdecydowanie niekorzystne dla strony przeciwnej i stanowiłoby naruszenie obowiązku równego traktowania stron, wynikającego wprost z Konstytucji RP. Sądy z tego uprawnienia winny więc korzystać zupełnie wyjątkowo, tylko wówczas gdy zachodzi potrzeba ochrony szczególnego interesu publicznego a taka sytuacja w tej sprawie nie miała miejsca.

Bierność strony w zakresie dowodzenia faktów, z których wywodziła korzystne dla siebie skutki prawne, nie stanowiła zatem zobowiązania sądu do prowadzenia dowodów z urzędu.

Sąd Rejonowy nie uchybił treści art. 278 kpc, gdyż przepis stanowi o uprawnieniu po stronie Sądu, a nie nakłada na niego żadnych obowiązków, stąd nie może być mowy o naruszeniu tego przepisu.

Co do apelacji powoda wskazać należy, iż z uwagi na niewykazanie prawidłowości przyjętej wobec strony pozwanej stawki 5,50 zł wynagrodzenia za m³ odprowadzanych ścieków w okresie objętym pozwem zbędnym jest odnoszenie się do jej zarzutów jako że podnoszone w nich okoliczności co do nieprawidłowości przyjęcia przez Sąd Rejonowy przedawnienia roszczenia o zapłatę 34 314,73 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 14 listopada 2012 roku nie mają wpływu na ostateczny wynik sprawy.

Sąd Okręgowy obciążył stronę powodową wszystkimi kosztami procesu, jakie wyłożyła strona pozwana przed sądami pierwszej i drugiej instancji, działając po myśli art. 98 k.p.c. Na koszty te składały się: przed Sądem Rejonowym w Wieluniu – koszty zastępstwa pełnomocnika pozwanej w wysokości 3 600 zł, a przed Sądem Okręgowym w Sieradzu – opłata od apelacji w wysokości 1 669 zł oraz koszty zastępstwa pełnomocnika pozwanego w wysokości 1 800 zł.